

Milovaní, ať Ježíš chrání mé dcery a mé syny!

V červnu si připomínáme zvláštním způsobem svatého Josemaríu, protože právě v tomto měsíci, 26. června, je jeho liturgická vzpomínka, v Prelatuře slavnost. Když rozjímáme o jeho příkladu, když si pročítáme jeho spisy, uvědomujeme si stále více, jak velké divy koná Bůh v duších, které se plně odevzdávají jeho plánům. Na mysl mi přicházejí slova Písma svatého: *mirabilis Deus in sanctis suis*,¹ jak obdivuhodný je Bůh ve svých svatých.

Úplné sjednocení se s Kristem, ve kterém spočívá svatost, se připisuje zvláště Duchu svatému. Děkujeme mu za jeho působení, kterým neustále posvěcuje duše. V uplynulých dnech, při slavení seslání Ducha svatého a potom Nejsvětější Trojice, jsme mnohokrát pozvedali srdce k Bohu, jehož vůlí je – jak píše svatý Pavel –, *aby se všichni lidé zachránili a došli k poznání pravdy*.²

A se vstupem do liturgického mezidobí se nám připomíná, že se nacházíme v dějinném období mezi příchodem Přímluvce a slavným příchodem Ježíše Krista na konci časů. To je jedna z pravd obsažených v Krédu, kterou se uzavírá část o tajemstvích vztahujících se na našeho Pána. Každou neděli vyznáváme při mši svaté, že Pán, který sedí po pravici Otce, *znovu přijde, ve slávě, soudit živé i mrtvé a jeho království bude bez konce*.³

„Ode dne nanebevstoupení – vysvětluje Katechismus katolické církve – je Kristův příchod ve slávě blížký“⁴ v tom smyslu, že může přijít v každém okamžiku. Pouze Bůh ví, kdy se to stane, kdy skončí historie a svět bude definitivně obnoven. Nepochybujeme ale kvůli tomu panice nebo strachu a snažme se zodpovědně se připravit a jít v ústřety tomuto definitivnímu setkání s Kristem, ke kterému jinak dojde pro každého v okamžiku smrti. Od Boha pocházíme a k němu jdeme: tato skutečnost je v podstatě shrnutím křesťanské moudrosti. Nicméně jak nedávno řekl papež: **Tyto dva póly dějin bývají často opomíjeny, zvláště víra v Kristův návrat a poslední soud někdy není v srdcích křesťanů moc jasná a pevná**.⁵

Uvažme, že toto definitivní setkání s Pánem je předznamenáno každodenním jednáním v běžném životě. Vzpomínám si, jak toužebně prosil svatý Josemaría Pána: *mane nobiscum!*⁶ – zůstaň s námi. Říkáme mu to také, s vědomím, že ho chceme nechat působit v celém našem životě? Vyzýval nás také, abychom byli připraveni složit Bohu účty z našeho života v každém momentu. V *Cestě* napsal: **„Přijde soudit živé i mrtvé,“ modlíme se v Krédu. – Kéž nikdy neztratíš z očí tento soud, tuto spravedlnost... a tohoto Soudce**.⁷ Jsem svědkem toho, jak každý den uvažoval o této možnosti a byl plný radosti; stejně bychom se měli radovat i my, protože víme, že jsme děti Boží. Proto dodával: **Neplane tvá duše touhou po tom, aby byl tvůj Otec-Bůh spokojený, až tě bude soudit?**⁸

1 Žl 67/68, 36 (Vg).

2 1 Tim 2, 4.

3 Římský misál, Nicejsko-konstantinopolské vyznání víry.

4 Katechismus katolické církve, č. 673.

5 Papež František, Promluva na generální audienci, 24-IV-2013.

6 Lk 24, 29.

7 Svatý Josemaría, *Cesta*, č. 745.

Tento čas, historické období, ve kterém teď žijeme, je „časem čekání a bdělosti“⁹ a máme v něm pracovat s nadšením dobrých dětí, abychom na zemi s pomocí milosti ustanovili království Boží, které Ježíš Kristus dovede k plnosti v poslední den. Tak se to vysvětluje v podobenství o talentech, které náš Otec komentoval při tolika příležitostech.¹⁰ Papež ho připomněl v jedné ze svých katechezí v rámci Roku víry. **Čekání na Pánův návrat je doba činnosti. Je to čas, ve kterém máme Boží dary zužitkovat nikoli pro sebe, nýbrž pro Něho, pro církev, pro druhé; čas ustavičné snahy dávat růst dobru ve světě. Zvláště dnes v době krize je důležité neuzavírat se do sebe, nezakopávat hřivny, tedy svoje duchovní, intelektuální i materiální bohatství, všechno to, co nám Pán daroval, ale otevřít se, být solidární a pozorní vůči druhému.**¹¹

Dcery a synové moji, nezapomínejme na tato doporučení a snažme se, aby je i další lidé, mnoho dalších lidí!, nejen slyšelo, ale aby je i uskutečňovalo. Konec konců se jedná o to, abychom byli z lásky k Bohu pozorní vůči potřebám ostatních, na prvním místě těch nejbližších (příbuzných, kolegů, ...). Mějme na paměti to, co napsal svatý Jan od Kříže a co zaznamenává i *Katechismus*: „Až nastane večer života, budeme souzeni podle toho, jak jsme milovali.“¹² Říká to i sám Kristus v úžasné scéně posledního soudu, kterou zaznamenal svatý Matouš.¹³ Jak sloužíme ostatním? Sloužíme v každodenních maličkostech s radostí nadpřirozenou i lidskou?

Myšlenka na tyto poslední záležitosti pro nás nemá být, opakuji, důvodem k obavám, které by ochromily duši, ale příležitostí k nápravě, k přizpůsobení se tomu, co Bůh očekává od každého z nás. Má nás vést k tomu, **abychom lépe žili přítomnost. Bůh nám milosrdně a trpělivě dává čas, abychom se Ho denně učili rozpoznávat v chudých a maličkých, přičiňovali se o dobro a bděli v modlitbě a lásce.**¹⁴

Pomáhá nám a vede nás Duch svatý, kterého Ježíš poslal na svět po svém slavném nanebevstoupení. Uvažovali jsme o tom s radostí během nedávné slavnosti Seslání Ducha svatého a jeho existenci a působení v církvi vyznáváme zároveň i v Krédu: *Věřím v Ducha svatého, Pána a Dárce života, který z Otce i Syna vychází, s Otcem i Synem je zároveň uctíván a oslavován a mluvil ústy proroků.*¹⁵

Jedná se o pravdu, která je lidskému rozumu nedosažitelná, kterou Kristus zjevil apoštolům a která nám ukazuje velikost a dokonalost Boha. „Otec nebyl učiněn z ničeho: nebyl ani stvořen, ani zrozen. Syn je jen z Otce, neučiněný, nestvořený, ale zrozený. Duch Svatý je z

8 Tamtéž, č. 746.

9 Katechismus katolické církve, č. 672.

10 Srov. Mt 25, 14-30.

11 Papež František, Promluva na generální audienci, 24-IV-2013.

12 Svatý Jan od Kříže, Avisos y sentencias, č. 57; v Katechismu katolické církve, č. 1022.

13 Srov. Mt 25, 31-46.

14 Papež František, Promluva na generální audienci, 24-IV-2013.

15 Římský misál, Nicejsko-konstantinopolské vyznání víry.

Otce a Syna: neučiněný, nestvořený, nezrozený, nýbrž vycházející.¹⁶ *Katechismus katolické církve* shrnuje toto učení do těchto několika slov: „Božská jednota je trojjediná.“¹⁷

Duch svatý je Láska mezi Otcem a Synem: Láska nestvořená a nekonečná, Láska konsubstanciální, Láska věčná, která pochází ze vzájemného odevzdání se Otce a Syna. Je to tajemství zcela nadpřirozené, které poznáváme ze zjevení od samotného Krista a které nám pomáhá porozumět velikosti daru lásky. Na základě Kristových slov se snažili církevní otcové a další velcí teologové, pod vedením učitelského úřadu církve, nějakým způsobem vysvětlit – vždy v šerosvitu víry – božství Přímluvce.

Na základě poznání vlastního lidem, stvořeným na obraz a podobu Boží, a obrazů z Písma svatého, které se připisují Duchu svatému, vysvětlili jeho vycházení z Otce a Syna jako jsoucí Lásku. Tak jako Bůh Otec, poznáváje svou vlastní esenci, plodí Syna, tak se Otec a Syn milují v jedinečném úkonu lásky, věčné a nekonečné, kterou je Duch svatý.

Jakou radost a pokoj nám dává víra a vědomí, že nám neustále pomáhá božský Přímluvce! Není to pouze nějaký společník, který nás doprovází jako laskavý přítel, ale je to host, který přebývá spolu s Otcem a Synem v naší duši ve stavu milosti. On je odpočinkem od práce, osvěžením v horku, útěchou v nářku,¹⁸ jak se církev modlí v sekvenci na slavnost Seslání Ducha svatého. On je ta *lux beatíssima*, to blažené světlo, které proniká až do hlubin duše: osvětluje nás, abychom poznávali lépe Krista, posiluje nás, abychom ho následovali zblízka, když na nás doléhají překážky a protivenství, pobízí nás, abychom se starali o ostatní a přiváděli je k Bohu.

Boží síla a moc osvětluje tvář země. Duch svatý, přítomen stále v Kristově církvi, jí pomáhá, aby byla – vždy a ve všem – znamením pro všechny národy a hlásala lidstvu Boží milosrdenství a lásku (srov. Iz 11, 12). Ať jsou naše meze sebevětší, můžeme se s důvěrou dívat k nebi a neustále být naplněni radostí: Bůh nás miluje a osvobodí nás od našich hříchů. Přítomnost a působení Ducha svatého v církvi je zárukou a příslibem věčného štěstí, oné radosti a pokoje, které nám Bůh chystá na věčnosti.¹⁹

Mezi obrazy, které Písmo používá, když mluví o Přímluvci, je jedním z nejčastějších voda; je to prvek absolutně nutný pro život: kde chybí nebo je ho nedostatek, všechno se mění v poušť a organismy onemocní nebo umírají. Je to jeden z velkých darů, které Stvořitel svěřil lidem, aby ho spravovali dobře, ve prospěch všech. Na nadpřirozené úrovni je tímto pramenem života Přímluvce. V rozhovoru se Samaritánkou a potom na svátku stánků Ježíš slíbil, že těm, kdo přijímají jeho slovo s vírou, dá *živou vodu*; že dá všem, kdo ho hledají, *pramen živé vody*, která bude neustále tryskat v jejich nitru. Svatý Jan poznamenává, že *to řekl o Duchu, jehož měli dostat ti, kdo v něho uvěřili.*²⁰

Duch svatý přichází ke křesťanům jako nevyčerpatelný pramen božských pokladů. Přijali jsem ho ve křtu a v biřmování; uděluje se nám ve svátosti smíření tím, že se nám znovu

16 Atanášovo vyznání víry (Quicumque).

17 Katechismus katolické církve, č. 254.

18 Srov. Římský misál, slavnost Seslání Ducha svatého, Sekvence.

19 Svatý Josemaría, Jít s Kristem, č. 128.

20 Srov. Jan 4, 10-13; 7, 37-39.

připisují nekonečné zásluhy Kristovy; je poslaný do naší duše a těla vždy, když přijímáme eucharistii a ostatní svátosti; působí ve svědomí prostřednictvím vlitých ctností a darů... Jedním slovem, jeho poslání spočívá v tom, že nás činí opravdovými dětmi Božími a v tom, že jednáme v souladu s touto důstojností. **Duch svatý nás učí dívat se Kristovými očima, žít životem Kristovým, chápat život, jak jej chápal Kristus. Proto živá voda, kterou je Duch svatý, tiší žízeň našeho života.**²¹

Přímluvce, Pán a Dárce života, který mluvil ústy proroků a pomazal Krista, aby nám sdělil slova od Otce, dává i nadále slyšet jeho hlasu v církvi a v intimitě duší. Proto **žít podle Ducha svatého znamená žít z víry, naděje a lásky a dovolit Bohu, aby se nás zmocnil, od základu proměnil naše srdce a učinil z nich srdce podle srdce svého.**²² Budme vděční za péči, kterou nám prokazuje jako dobrý otec nebo matka, protože takto a ještě mnohem víc se stará o každého z nás. Vyzýváme ho často? Obnovujeme každý den naše rozhodnutí být pozorní vůči jeho vnuknutím? Snažíme se je následovat bez odporu?

Abychom uskutečnili tato předsevzetí, doporučuji vám, abyste si osvojili tato slova, která napsal svatý Josemaría v prvních letech Díla: **Přijď Duchu svatý!: osvětli můj rozum, abych poznával tvá přikázání; posilni mé srdce proti nástrahám nepřitele; zapal mou vůli... Uslyšel jsem tvůj hlas a nechci se zatvrdit a odporovat tím, že bych řekl: potom..., zítra. Nunc coepi! Ted'!, aby se nestalo, že zítřek už pro mě nebude.**

Ó, Duchu pravdy a moudrosti, Duchu rozumu a rady, Duchu radosti a pokoje!: chci, co chceš ty, chci, protože chceš ty, chci, jak chceš ty, chci, když chceš ty...²³

Prosme ho s velkou důvěrou za církve a za papeže, za biskupy a kněze a za celý křesťanský lid. A zvláště se modleme za tu malou část církve, kterou je Opus Dei, za jeho věřící a spolupracovníky, za všechny, kteří se přibližují k jeho apoštolátům vedeni vznešenou tužbou sloužit více a lépe Bohu a ostatním. A jaká útěcha se nám nabízí ve slavnosti Nejsvětějšího Srdce Ježíšova a ve vzpomínce Nejsladšího Srdce Panny Marie! Jsou to pro nás útočiště pokoje, lásky, radosti a jistoty.

Před dvěma dny jsem se vrátil z cesty do Jihoafrické republiky, kde se apoštolská práce Opus Dei stále více rozvíjí. Víte, že bych chtěl být na všech místech, kde žijí a pracují moje dcery a synové. Tam jsem přítomen prostřednictvím modlitby, radostných obětí, obětování práce. Připojte se k mé modlitbě a modlete se za mě, zvláště při příležitosti mých narozenin, 14. června, abych se nechal vést pouze a výlučně touhou sloužit Bohu, církvi, duším a vám všem, s odevzdaností a radostí našeho Otce, s věrností milovaného dona Álvara a těch, kdo nás předešli do nebeského domova.

S velkou láskou vám žehná

váš Otec

+ Javier

21 Papež František, Promluva na generální audienci, 8-V-2013.

22 Svatý Josemaría, Jít s Kristem, č. 134.

23 Svatý Josemaría, Rukopisná poznámka, duben 1934.

Řím, 1. června 2013